

paa noget lignende. I den bekendte Roman af Goldschmidt: „En Jøde“ skildres en ung Mand, en Jøde, som kommer til Afrika i den franste Hærs Tjeneste og kæmper imod de arabiske Tropper. Han er modig og mandig som den bedste, men da han midt i Kampen kommer til at staa over for Araberne i deres hvide Klapper, skyder pludselig Grindringer op i ham fra den Tid, da han som Børn og ung Mand sad i Synagogen, og saa de hvide Klapper om hans Trosvæller; Sabeln lammes i hans Haand af Barndommens Indtryk, og han, som havde været den tapreste og i Spidsen, staar hjælpeløs og forlagt. Jeg kunde tænke mig, at noget lignende kunde ske for den, der, maaste endog gennem Aringer, havde staaet med den provisoriske Klinge dragen, at han lige over for Ungdoms Tanker og Indtryk kunde føle deres Magt paa lignende Maade, føle den provisoriske Klinge lammes i sin Haand og de tidligere Tider, i alt Fald i denne Sag, for et Øjeblik vende tilbage. Derfor forekommer det mig ikke umuligt over for den nuværende Minister med hans Fortid for mange Aar siden at tænke sig, at denne Sag i et gunstigt Øjeblik maaste kunde føres igennem. Og jeg kunde tænke mig en anden Mulighed. Jeg kunde tænke mig, at der kunde opstaa Tvivl hos ham om, hvorvidt de Laurbær, der ere plukkede i de provisoriske Haver, egentlig have Livskraft i sig, hvorvidt de ikke hurtigt vilde falne og visne, og at det kunde være en Mand's Ønske, inden han nedlægger sin Virksomhed, at faa Laurbær af en anden Bestaendighed at smykke sig med og at ende sin politiske Bane, saa at sige, med noget, der blev staaende gennem Tiderne som et Mindesmærke, han kunde sætte sin Stoltthed i at se tilbage paa. Det kunde tænkes, at der i selve Tanken om kun at være knyttet til det provisoriske kunde ligge noget skræmmende — det provisoriske er jo ifølge sin Natur kun det midlertidige og forsvindende — og at der i Tanken om en Retsreform, i hvilken blivende Grundsætninger have fundet et Hjemsted og ikke blot en forbigaaende politisk Situation, et snart opbrigt Kampmiddel, kunde være noget fristende og lokkende for en Mand, som en Gang havde været inde paa Tanker om at føre en saadan Reform igennem. Det forekommer mig da af disse

psykologiske Grunde ikke umuligt, at der kan naas noget ved selv med den nuværende Justitsminister at faa denne Sag bragt under Forhandling, og derfor endelig stemmer jeg altsaa for det foreliggende Forslag og mod det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem fra Kolding. Jeg vil ikke med ham afvise en Mulighed, om hvis Fremtid jeg selvfølgelig endnu intet ved, men som ikke nødvendigvis behøver at løbe ud i det blotte Intet. Om det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgkrets, maa jeg sige, at jeg ikke kan stemme mod det, efter som det fastslaar et Udgangspunkt, som ogsaa for mig personlig staar som ufravigeligt, i det Øjeblik der skal kunne være Tale om en Retsreform, man kan staa sig ved. Paa den anden Side er det mig ikke ganske klart, hvor vidt man ikke maaste foregriber Forhandlinger, som med større Kraft og Tynd ville kunne føres paa et senere Tidspunkt, ved netop i dette Øjeblik at stemme for Forslaget, som jeg altsaa i og for sig er fuldtud enig i, og til enhver given Tid, naar det i Virkeligheden maatte foreligge til Gennemførelse, vil slutte mig til og arbejde for. Jeg skal derfor ved dette Forslag afholde mig fra at stemme.

Bøffen: I Anledning af det Foredrag, vi have hørt fra det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkrets (Hørup) har jeg faaet Lykt til at fremkomme med nogle korte Udtalelser, navnlig foranlediget derved, at vi her ved hans Foredrag ere blevne førte ind paa selve Spørgsmaalet om Retsreformens Berettigelse, Betimelighed o. s. v. Bortset fra de forfælske politiske Hensyn, som under den foregaaende Forhandling ere blevne gjort gældende, altsaa med Hensyn til Retsreformen som saadan, ønsker jeg som Rægmænd at gøre nogle ganske korte Bemærkninger. — Og det er da først og fremmest det, at det Foredrag, som vi nys hørte, har for mig været den aller stærkeste Lære om, at det er paa højest Tid, at den Sag bliver taget fat, og taget fat for Alvor. Der er vist næppe nogen, der er i Tvivl om, at Svagheden i vort offentlige Liv, og ikke mindst i vort politiske Liv, har ligget i, at vi have faaet en fri Forsætning uden de Biler, uden de Grundstøtter, uden det Grundlag, som i Forvejen burde have været til Stede